

Carmen Dărăbuș,
Universitatea Tehnică, Cluj-Napoca,
Centrul Universitar Nord, Baia Mare, România
c.darabus@gmail.com

ISSN 2217-7221
eISSN 2217-8546
UDK 81'276(497.113 Banat)
originalni naučni rad

Virginia Popović
Univerzitet u Novom Sadu
Filozofski fakultet
Odsek za rumunski jezik i književnost
popovic.virdjinija@gmail.com

CONTEXTUL MULTIETNIC AL ANTROPONIMIEI ÎN SATUL SELEUȘ*

REZUMAT: În context multietnic, onomastica (în acest caz, antroponimia) are importante valori sociolingvistice. Numele indică apartenența la o comunitate etnică, purtând în sine istoria colectivă, mai degrabă decât cea individuală, transferând numele de la periferia lingvistică în domeniul mai generos al antropologiei. Satul Seleuș, situat în Banatul sârbesc, a conservat pentru o lungă perioadă de timp o structură predominant românească, care se reflectă, de asemenea, la nivel onomastic. Perioada contemporană, prin diverse contaminări cauzate de mobilitatea populației, formază inserții spontane sau artificiale, care influențează procesul de transformare în structura populației.

Cuvinte cheie: identitate, patronimic context, multietnică, sociolingvistică

Satul Seleuș este situat în partea de nord-est a Serbiei, în mijlocul Banatului de sud, la numai 7 km depărtare de centrul comunal Alibunar și la o distanță nu prea mare de orașele Vârșeț, Zrenianin, Belgrad. Seleușul este amintit ca veche așezare omenească încă în epoca de bronz¹ și în timpul Imperiului Roman Timpuriu.² Seleușul

---

* Lucrarea este realizată în cadrul proiectului *Jeziци i kulture u vremenu i prostoru*, nr. proiect 178002, finanțat de Ministerul de Educație și Știință din Serbia.

¹ Samu Borovszky (1901). *Torontal varmegye*. Budapest, p. 327; Mileker Bódog (1899). *Dermagyarország regisigletei*. IX. Temésvar, p. 63, apud Aurel Bojin, *Seleuș – Biserica Ortodoxă Română*, Adunarea Comunei Alibunae, Comunitatea locală Seleuș, Biserica Ortodoxă Română Seleuș, Comunitatea Cultural-instructivă Seleuș, p.11.

² Natalija Simovljević (1956). *Rekognosciranje i zaštitno iskoopavanje u Seleušu 1955. godine*. Rad vojvođanskih muzeja, nr. 5, Novi Sad, p. 158, apud Aurel Bojin, *Seleuș – Biserica Ortodoxă Română*, Adunarea Comunei Alibunae, Comunitatea locală Seleuș, Biserica Ortodoxă Română Seleuș, Comunitatea Cultural-instructivă Seleuș, p. 11.

este atestat ca localitate, sub numele de Szöllös, într-o lungă scrisoare dintr-un proces din anul 1346.³ În epoca turcească, între anii 1660-1666, apare sub numele de Seleuș (Селеуш) či Zedeș.⁴ Pe harta contelui Mersy, din anul 1723-1725 apare ca așezare părăsită sub numele de Zellos.⁵ În documentele districtului Timișoarei din anii 1723, 1742, 1749 apare cu numele de Seleusch, Sellahusch, Selleusch, Szelleusch și se află printre așa-numitele „predii”, adică sate nelocuite.⁶ După scrierile preoților Teodorovici și Otonoga, în anul 1764, grănicerii români veniți din așa-zisa Zonă Provincială au colonizat așezarea cu numele Seleuș.⁷

După unele cercetări arheologice efectuate în secolul trecut în hotarul Seleușului, s-au descoperit piese care datează din epoca bronzului, altele din epoca pietrei șlefuite, iar unii cercetători afirmă că pe aceste meleaguri au conviețuit sarmații, dacii sau geții. Un cuptor de pâine și o vază care s-au găsit tot în hotarul Seleușului au dovedit că ele datează încă de pe vremea Imperiului Roman Timpuriu.⁸ După aprecierile cunoscutului istoric al Banatului, Felix Mileker, turcii erau alungați din Banat în 1718, după care satul Seleuș a rămas nelocuit.⁹ În unele lucrări care tratează istoria Banatului sau colonizările din Banat, se presupune că satul ar fi fost afiliat la parohia cea mai apropiată. Astfel, se deduce că după alungarea turcilor din Banat, în Seleuș a existat o oarecare cultură băștinașă și nu una adusă de coloniștii români tisa-mureșeni. Mai mulți istorici notează că aceștia s-au colonizat aici în anii 1764-1774. Primul document despre existența unei biserici la Seleuș datează din anul 1776. Acesta este actul H.K.R., anul 1776, nr.3-44 din Kriegsarhiv Viena, scris în limba germană, în care se atestă existența primului lăcaș sfânt la Seleuș.¹⁰

Avându-și originea în ceea ce ei numesc „patria.mamă”, românii voivodineni au dus cu ei numele de familie de pe teritoriul României odată cu colonizarea din perioada habsburgică. Cele mai vechi documente, care consemnează date concrete

³ János Karácsonyi (1905). *Hogy hivták magyarok az Alibunári és Illancsai mocsárakat? (Cum au numit ungerii cei mai vechi mlaștinile de la Alibunar și Ilandža)*, în revista *Történelmi És régérueto ÉRTESITŐ*. XXI. Temesvár, apud Aurel Bojin, *Seleuș – Biserica Ortodoxă Română*, Adunarea Comunei Alibunar, Comunitatea locală Seleuș, Biserica Ortodoxă Română Seleuș, Comunitatea Cultural-instructivă Seleuș, p. 11.

⁴ Sv. Matic, (1932). *Katastig Pečki 1660-1666. Glasnik istorijskog društva u Novom Sadu*. V. 1. Sremski Karlovci, p. 73, apud Aurel Bojin, *Seleuș – Biserica Ortodoxă Română*, Adunarea Comunei Alibunae, Comunitatea locală Seleuș, Biserica Ortodoxă Română Seleuș, Comunitatea Cultural-instructivă Seleuș, p.11.

⁵ Felix Mileker (1929). *Letopisi opština Podunavskih Oblasti*, Panciova, p. 111.

⁶ Aloysium Reesch de Lewald (1843/44). *Universalis Schematismus Ecclesiasticus*. Budae.

⁷ revista *Javor*, Novi Sad, 1880, p. 567-568.

⁸ Natalija Simovljević (1956). *Rekognosciranje i zaštitno otkopavanje u Seleušu 1955. godine*. „Rad vojvodanskih muzeja”, nr. 5, Novi Sad, p. 156.

⁹ Felix Mileker (1929). *Letopisi opština Podunavskih Oblasti*, Panciova, p.111.

¹⁰ Țintu Măran (1991). *Documente din istoria Regimentului de graniță german-bănățean*, Vol. I, *Despre satul Uzdin și comunele înconjurătoare*, Ediția I, Viena, 1 august 1991, p 108.

despre oficializarea numelor de familie ale românilor din Voivodina sunt registrele nou-născuților, aflate în parohii. Majoritatea datează din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea (cea din Seleuș, din anul 1779). Până la începutul celei de-a doua jumătăți a secolului XIX registrele au fost scrise cu litere chirilice, fiind numite *Registrele nou-născuților* (sr. *Napisanie creșceamih*), după cum consemnează Mircea Samoilă (Samoilă 2002). Anul 1865 marchează despărțirea ierarhică a bisericii ortodoxe române de cea sârbă, astfel că registrele nou-născuților sunt redactate, pentru comunitatea română, cu grafie latină. În această perioadă de trecere de la un alfabet la altul dorința de exprimare a identității prin intermediul numelui a fost benefică, dar a dus și la unele exagerări la nivel lingvistic: astfel numele de Samuil (sunetul „ă” nu putea fi transcris în chirilice) a devenit Samuilă, apoi Sămăilă, abuzând de folosirea vocalei „ă”, Borlovan devine Berlovan, iar numele Broșcineanț, tot din Seleuș, devine Broșceanț, actuala formă fiind Broștean. Din anul 1898, prin trecerea evidenței nou-născuților în registrul stării civile, numele sunt trecute în limba maghiară, iar din 1918 – în limba sârbă. Numele „Nicolae” devine, rând pe rând, Mikloș și Nikola – așadar o mutație de cod sociolingvistic prin adaptarea numelui la situație, oglindind influența factorilor sociali asupra celor lingvistici, pentru că „dans les codes, on part toujours d’un message déjà formé pour aboutir à un autre message exprimé par des symboles différents, tandis que dans les langues, c’est au point d’arrivée seulement qu’on constate la présence d’un message sur le point de départ duquel on ne sait à peu près rien” (Baylon et Mignot 1994: 49).¹¹

Cercetătorii locali pornesc de la ideea că originea patronimelor românești din Voivodina se află în numele localităților de origine, care au constituit punctul de plecare al migrației spre Banatul sârbesc. Multe dintre ele sunt derivate de la toponime, cu sufixul -an (-ean), nume care au cunoscut diverse transformări, în funcție de gradul de libertate identitară la nivel administrativ: un fenomen destul de frecvent a fost adaugarea lui „-ț” final, pentru sonoritate sârbească, nume cărora românii le-au adăugat un alt sunet final, „-u”, pentru a-l reromâniza (ex. Gătăian-Gătăianț-Gătăianțu). Au existat contaminări fonetice, alternanțe (ex. Vinga-Vinca, Gladna-Glanda etc.) Altele sunt identice sau asemănătoare cu nume de localități din România, provenind de la același nume de persoană (ex. Mircea), de la substantive ce denumesc flora, fauna, meserii, iar „O altă vastă categorie de patronime provin de la supranume, care în partea mare a cazurilor, oamenii le-au purtat, înainte de perioada în care s-a stabilit numele de familie” (Samoilă 2002: 105). Nu se caută originea numelui localității din România, ci posibila origine în respectiva localitate a populației actuale din Seleuș, care și-a asumat un patronim în funcție de locul de proveniență în perioada oficializării numelor de familie, în sec. XVIII.

¹¹ „În ceea ce privește codurile, se pornește totdeauna de la un mesaj deja format pentru a ajunge la un alt mesaj exprimat prin simboluri diferite, în timp ce în cazul limbilor numai în punctul de sosire se constată prezența unui mesaj existent deja în punctul de plecare și despre care nu se știe aproape nimic” (Baylon et Mignot 1994: 49).

Redăm, mai jos, patronimele existente în satul Seleuș în trecut și în prezent, unele dintre ele, consemnate în registrele bisericești, fiind dispărute:

Almăjan – provine de la numele localității Almăj; toponime cu nume similar în România: o localitate în județul Dolj, Valea Almăjului sau o veche localitate denumită Almăj, din Banatul istoric.

Baba – este patronimul cel mai frecvent din localitate; posibile origini: localitatea Baba din județul Salaj, Baba, sat din comuna Horea, județul Alba, Baba din județul Maramureș, Băbeni din regiunea Clujului.

Berlovan – de la numele localității Borlova din județul Caraș-Severin.

Binișan – acum dispărut, găsit doar în satul Seleuș, în registrele bisericești de la sfârșitul sec. XIII; numele de familie respectiv provine de la numele localității Biniș din județul Caraș-Severin

Bircea – în România există două localități cu numele similar, și anume Bircii din județul Gorj, iar cealaltă, din județului Olt.

Bobescu – nume existent în registrele bisericești din anii 1779 – 1792, iar mai târziu a existat doar ca poreclă „a lui Bobăscu” – ramură a familiei Marcovicean; etimologie posibilă: de la localități cu numele asemănător: Bobeasca și așezarea Bobești din județul Iași (de la substantivul „bob”).

Bochinaț – de la numele localității Buchin, consemnată în a doua parte a secolului XVIII în zona Caransebeș (modificare fonetică – Bochin, nume căruia i se adaugă sufixul „-aș”).

Bojin – posibilă proveniență de la numele slav Boja, dar este posibilă și proveniența de la localitatea Bojinu, din județul Gorj ori Boju, din județul Cluj.

Broștean (cu variantele Broșceanț sau Broșteneanț) – de la numele localității Broșteni, Banatul românesc.

Bugilan – în registrul bisericesc din Seleuș a fost notat cu grafia slavonă, Budilan, iar mai târziu apare varianta Bugilan – provine de la numele localității Budila, din județul Brașov.

Cădar – posibilă etimologie de la localitatea Cadar, județul Timiș (de la substantivul „cădar” – dogar de căzi).

Clean – astăzi, acest patronim este dispărut; posibilă proveniență de la localitatea Cleanov, județul Dolj (numele unei varietăți de guvid).

Cocora – actualmente dispărut; provenința poate fi de la localitatea Cocora, județul Ialomița (numele păsării migratoare).

Condan – provine de la localitatea Cund, județul Mureș.

Curtean – acum dispărut în Seleuș; provine de la numele localității Curtea, Banatul românesc.

Draxin – posibilă etimologie de la numele localității Draxinii, din județul Botoșani ori de la numele localității Dragsinești din Banatul românesc, atestată ca Drasin falva și Dragsina (Draxina), în 1723 ca Dragschina, iar în secolul XV ca Renesius de Draxon falva.

Feringean – provine de la numele localității Ferendia, din Banatul românesc.

Gătăianț(u) – provine de la localitatea Gătaia, din Banatul românesc.

Ghermineanț – nume acum dispărut, consemnat doar în vechile registre bisericești; își are originea în localitatea Gherman, din Banatul românesc.

Gârbav – în România, există localități cu numele asemănător, localitatea Gârbova, din județul Cluj, iar a doua, cu numele identic, a existat în județul Mehedinți.

Gheorghe – este posibil să provină de la numele din calendarul religios, Sf. Gheorghe; nu este exclus să provină de la numele unor localități din România: Gheorgheni, din județul Cluj, iar cealaltă, din județul Mureș, Gheorghăști din județul Mehedinți și Gheorghiieni din județul Suceava.

Glanda – ar fi posibil ca acestui patronim să-i corespundă numele localității Gladna Română din județul Timiș (Gladna cu literele inversate), deși forma actuală face trimitere la substantivul „glandă”.

Glogovan – dispărut acum din Seleuș; provine de la localitatea Glogova, județul Gorj.

Groza – nume dispărut acum; patronimul face trimitere la numele localității Grozești din județul Vaslui.

Guțu – provine din derivarea antroponimului Gheorghe (de origine grecească) – Gheorghiiță, Ghiță, Ghițu, Guțu; poate să provină de la localitatea Guțu din județul Mehedinți, adus odată cu colonizarea satului în perioada habzburgică sau din Basarabia.

Ivan(ov) – poate proveni de la numele rusesc Ivan, dar există în România nume toponimic Ivanu și mai multe localități cu numele asemănător: astfel, amintim trei localități cu nume identic – Ivănești – în județul Ialomița, în județul Vaslui și în județul Mureș. Localitate cu numele similar se găsește în județul Neamț – Ivaneș.

Laza (Lazi) – poate să provină din onomastica religioasă, Sf. Lazăr ori de la localitatea Laza din județul Vaslui.

Lungu – în România există mai multe localități care au numele asemănător cu al patronimului: Lungani, din județul Iași, Lungești, din județul Vaslui și Lungulețu, din județul Dâmbovița.

Manciu – satul Manciu și pădurea cu același nume din județul Călărași; de asemenea există, în județul Sălaj, localitatea denumită Muncel, atestată ca Mancsul în sec. XVI.

Marcovicean – provine de la numele localității Marcovăț, aflată în apropierea orașului Vârșeț.

Marin (cu variantele Marina, Marinov, Mărin) – caracteristic pentru Seleuș; în județul Sălaj există localitatea Mărin și, în județul Gorj, localitatea Marinești.

Măgurean – provine de la numele localității Măgura, din Banatul românesc.

Miclea (Miclescu) – caracteristic pentru Seleuș; există o localitate, Micleşti, în județul Vaslui; există și explicația originii în numele maghiar ori maghiarizat „Mikloș” (Nicolae).

Minea – posibilă proveniență de la numele bulgar sau rus Mino sau de la numele localității Minead din județul Arad.

Mircea (Mercea) – localități cu numele Mircești există în județele Iași, Vâlcea, Vaslui; Micea-Vodă există în județele Brașov și Constanța.

Muntean(u) cu variantele Muncean, Muncian – localitățile Muntele Mic din județul Caraș-Severin și Muntele Băișorii din județul Cluj, localitățile Muntenești și Muntenii de Sus și de Jos din județul Vaslui.

Murgu – actualmente dispărut; localitatea Murgești din județul Bacău, Murgeni din județul Vaslui, Murga din județul Dolj; etimologie în adj. „murg”.

Neagu – actualmente dispărut, ar putea să provină de la un nume de persoană slav „Neagulj”; două localități din România sunt denumite Negulești, în județele Bacău și Neamț.

Oltean – numele de familie provine de la zona Olt, dar există, în România, numeroase localități cu nume asemănător: opt localități cu numele Olteni în Transilvania și Oltenești, județul Vaslui.

Omorean (variantele Omoran) – provine de la localitatea Omoru, care în 1964 și-a schimbat numele în Rovinița, Banatul românesc.

Opra (variantele Oprea, Oprean) – posibilă proveniență de la numele localității Oprești, județul Argeș.

Păcuraru (-i, -u) – localitatea Păcureni, din județul Mureș și localitatea Păcurărești, din județul Vaslui.

Pădurean – nume acum dispărut în Seleuș; în România există peste treizeci de localități derivate ori compuse cu substantivul „pădure”).

Păian – proveniență de la toponimul Paia, actualmente localitatea Botoșești-Paia din jud. Dolj.

Pod – posibile origini în localitatea Podeni din județul Mehedinți, Poduri și Podul Turcului din județul Bacău și Podar din județul Dolj.

Purcar – de la numele localității Purcaru, sat din județul Gorj și Purcăreni, din județul Brașov.

Rămianțu(u) (cu varianta Rămnianț) – provine de la numele localității Ramna, din județul

Caraș-Severin, Banatul românesc.

Rodneanț – nume dispărut acum din Seleuș; vine de la localitatea Rodna, din județul Bistrița-Nășăud (din Munții Rodnei).

Roșu – localități cu același nume: una în județul Iași, una în județul Suceava, dar și în Republica Moldova; în România există mai multe localități formate de la rădăcina „roșu”: Roșia din județul Bihor și din județul Sibiu, Roșcani din județul Hunedoara, Roșiile din județul Vâlcea etc.

Rujan – provine de la numele localității Ruja, județul Sibiu

Samoilă – caracteristic pentru localitatea Seleuș; numele provine de la cunoscutul nume biblic, dar patronimul este identic cu numele localității Sămăilă din

județul Argeș; în județul Cluj există localitate Solomon, al cărui nume precedent a fost Samuile.

Sava (Savu) – acum dispărut; posibilă proveniență de la localitatea Sava, din județul Cluj.

Săculean – nume acum dispărut; vine de la localitatea Sacul, din județul Caraș-Severin.

Sârbu (Sârbîn) – în România există numeroase localități cu numele identic cu al patronimului. Amintim unele dintre aceste așezări: Sârbi, în județele Arad, Hunedoara, Bacău, Vrancea, Bihor, Botoșani, Maramureș, Sălaj, Vaslui și Vâlcea.

Stan – se spune că provine de la numele slav; în România există Stana din județul Sălaj.

Stanciu – e posibil ca patronimul să fie de origine bulgară; în România există localitatea Stanciova în județul Timiș.

Surducean(u) – din Surduc, Banatul românesc; există o localitate cu același nume în județul Sălaj.

Târziu – în România există localități identice cu patronimul: Târzia din județul Neamț și Târzii din județul Vaslui.

Turcan (variantele Turcoane și Turcu) – de la localitățile Turcești și Turceni din județul Gorj.

Vinca – de la localitatea Vinga din județul Arad.

Voina(a) – numele poate să provină de la numele slav „Vojin”, dar există în România două localități denumite Voinești, în județul Iași și în județul Vaslui.

Vrăneanț – localitatea Vrani, județul Caraș-Severin.

Șămanț(u) – localitatea Șama sau Jamu Mare, Banatul sârbesc.

Șojdean (cu variantele Șorgean, Șordean, Șoșgean, Șoșdean) – provine de la localitatea Șoșdea, din județul Caraș-Severin.

Unele nume au dispărut în perioada contemporană, altele noi li s-au adăugat celor tradiționale din Seleuș, sat reprezentativ pentru proveniența diversă a populației, prin mișcarea populației datorată mai ales căsătoriilor. E dificil de identificat exact originea unui nume; chiar dacă uneori au fost identificate în România locurile de origine ale unei familii, unele au rezonanță slavă, astfel că este de presupus o mișcare a populației în mai multe sensuri. În pragmatica lingvistică, antroponomastica, în comunicarea contextuală a grupurilor etnice (multietnice) se construiește și ca parte a psihologiei sociale: „La *communication en groupe* est le terrain traditionnel de la psychologie sociale” (Baylon et Mignot 1994: 205)¹², și ca parte a sociolingvisticii, fiind o sursă de reprezentare a lumii.

¹² „Comunicarea în grup este terenul tradițional al psihologiei sociale” (Baylon et Mignot 1994: 205). Traducerile din limba franceză – Carmen Dărăbuș.

BIBLIOGRAFIE

- Baudrillard, Jean et Guillaume, Marc 2002: *Figuri ale alterității*, Pitești, București: Editura Paralela 45, trad. de Ciprian Mihali.
- Baylon, Christian et Mignot, Xavier 1994: *La Communication*, Paris: Nathan.
- Baylon, Christian 2005: *Société, langue et discours*, Paris: Armand Colin.
- Bódog, Mileker 1899: *Der magyarország regisigletei*. IX. Temésvar, apud Aurel Bojin, *Seleuș – Biserica Ortodoxă Română*, Adunarea Comunei Alibunar, Comunitatea locală Seleuș, Biserica Ortodoxă Română Seleuș: Comunitatea Cultural-instructivă Seleuș.
- Bojin, Aurel 2000: *Seleuș – Biserica Ortodoxă Română*. Seleuș: Adunarea Comunei Alibunar, Comunitatea locală Seleuș, Biserica Ortodoxă Română Seleuș, Comunitatea Cultural-instructivă Seleuș.
- Borovszky, Samu 1901: *Torontal varmegye*. Budapest, apud Aurel Bojin, *Seleuș – Biserica Ortodoxă Română*, Adunarea Comunei Alibunae, Comunitatea locală Seleuș, Biserica Ortodoxă Română Seleuș, Comunitatea Cultural-instructivă Seleuș.
- Dănilă, Simion 1983, *Mișcare de populație în Banat, oglindită în onomastica unei localități în „Analele Banatului”* vol. II, Timișoara: Muzeul Banatului.
- Flora, Radu 1976: *Lista numelor de familie românești din Banat (Voivodina) în Contribuții la istoria culturală a românilor din Voivodina*, Panciova: Editura Libertatea.
- Hasdeu, B. P. 1976: *Dicționarul limbii istorice și poporane a românilor*, București: Editura Minerva.
- Ioniță, Vasile 1982, Timișoara: Editura Facla.
- Iordan, Iorgu 1983: *Dicționar al numelor de familie românești*, București: Editura Științifică și Enciclopedică.
- Karácsonyi, János 1905: *Hogy hívták magyarok az Alibunári és Illancsai mocsárákat? (Cum au numit ungurii cei mai vechi mlaștinile de la Alibunar și Ilandža)*, în revista *Történelmi És régérueto ÉRTESITŐ*. XXI. Temesvár, apud Aurel Bojin, *Seleuș – Biserica Ortodoxă Română*, Adunarea Comunei Alibunar, Comunitatea locală Seleuș, Biserica Ortodoxă Română Seleuș: Comunitatea Cultural-instructivă Seleuș.
- Matić, Sv. 1932: *Katastig Pečki 1660–1666*. *Glasnik istorijskog društva u Novom Sadu*. V. 1. Sremski Karlovci, p. 73, apud Aurel Bojin, *Seleuș – Biserica Ortodoxă Română*, Adunarea Comunei Alibunae, Comunitatea locală Seleuș, Biserica Ortodoxă Română Seleuș: Comunitatea Cultural-instructivă Seleuș.
- Mileker, Felix 1929: *Letopisi opština Podunavskih Oblasti*, Panciova.
- Miron-Fulea, Mihaela 2005: *Onomastica românească actuală*, Editura Universității din București.

- Reesch de Lewald, Aloysium Reesch de Lewald, Aloysium 1843/44: *Universalis Schematismus Ecclesiasticus*. Budae.
- Samoilă, Mircea 2002: *Viața numelui. Carte despre numele de familie a românilor din Voivodina*, Seleuș: Editura Comunității Cultural-Instructive.
- Simovljević, Natalija 1956: *Rekognosciranje i zaštitno otkopavanje u Selešu 1955. godine*. „Rad vojvođanskih muzeja“, br. 5, Novi Sad.
- Măran, Țintu 1991: *Documente din istoria Regimentului de graniță german-bănățean, Vol. I, Despre satul Uzdin și comunele înconjurătoare*, Ediția I: Viena.

Carmen Dărăbuș, Virginia Popović

MULTIETHNIC CONTEXT OF ANTHROPOLOGY
IN THE VILLAGE SELEUS, THE SERBIAN BANAT

Summary

In a multiethnic context, like that of Vojvodina, onomastics (in this case, anthropology) has important sociolinguistic valences values. A name is a mark denoting the belonging to an ethnic community, bearing the collective history rather than individual history, which takes out the name from the linguistic periphery to the more generous field of anthropology. The Seleus village situated in Serbian Banat has for a long time conserved a culturalstructure that is predominantly Romanian, which is reflected also at the onomastic level.

Key words: identity, patronymic, multiethnic context, sociolinguistics